YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

4 päivänä joulukuuta 2008 *

Asiassa C-151/07,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Symvoulio tis Epikrateias (Kreikka) on esittänyt 13.3.2007 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 19.3.2007, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Theologos-Grigorios Chatzithanasis

vastaan

Ypourgos Ygeias kai Koinonikis Allilengyis ja

Organismos Epangelmatikis Ekpaidefsis kai Katartisis (OEEK),

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit J.-C. Bonichot, K. Schiemann (esittelevä tuomari), J. Makarczyk ja P. Kūris,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

julkisasiamies: Y. Bot,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.1.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Kreikan hallitus, asiamiehenään E. Skandalou,

– Itävallan hallitus, asiamiehenään C. Pesendorfer,

– Slovakian hallitus, asiamiehenään J. Čorba,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään G. Zavvos ja H. Støvlbæk,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee direktiiviä 89/48/ETY täydentävästä ammatillisen koulutuksen tunnustamista koskevasta toisesta yleisestä järjestelmästä 18.6.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/51/ETY (EYVL L 209, s. 25), sellaisena kuin se on muutettuna 14.5.2001 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/19/EY (EYVL L 206, s. 1; jäljempänä direktiivi 92/51), 1 artiklan a alakohdan sekä 3 ja 4 artiklan tulkintaa. Siinä pyritään selvittämään, voidaanko näihin säännöksiin vedota, jotta jäsenvaltion olisi tunnustettava sellaiset tutkintotodistukset, jotka toisen jäsenvaltion toimivaltaiset tahot ovat antaneet ensimmäisen jäsenvaltion alueella suoritettujen opintojen perusteella.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Chatzithanasis ja Ypourgos Ygeias kai Koinonikis Allilengyis (terveys- ja sosiaalisen yhteisvastuun ministeri, aiemmin terveys- ja sosiaalihuoltoministeri) sekä Organismos Epangelmatikis Ekpaidefsis kai Katartisis (opetus- ja ammattikoulutusasioista vastaava virasto, jäljempänä OEEK) ja jossa on kyse siitä, että Symvoulio Epangelmatikis Anagnorisis Titlon Ekpaidefsis kai Katartisis (opinnoista ja koulutuksesta annettujen, muodollisen kelpoisuuden osoittavien asiakirjojen vastaavuuden tunnustamisesta vastaava neuvosto, jäljempänä Seatek) hylkäsi Chatzithanasisin hakemuksen, jonka tämä oli esittänyt saadakseen luvan harjoittaa optikon ammattia Kreikassa.

3 Tässä hakemuksessaan Chatzithanasis vetosi Istituto regionale di studi ottici e optometrici -nimisen, Vincissä (Italia) sijaitsevan optiikan ja optometriikan alueellisen oppilaitoksen antamaan optikon tutkintotodistukseen; samasta oppilaitoksesta on kyse myös asiassa C-84/07, komissio vastaan Kreikka, jossa on annettu tänään tuomio. Esillä olevassa asiassa esitetty pääasiallinen oikeudellinen kysymys, siltä osin kuin se koskee vähintään kolmivuotisesta ammatillisesta korkeammasta koulutuksesta annettujen tutkintotodistusten tunnustamista koskevasta yleisestä järjestelmästä 21.12.1988 annettua neuvoston direktiiviä 89/48/ETY (EYVL 1989, L 19, s. 16), sellaisena kuin

se on muutettuna direktiivillä 2001/19 (jäljempänä direktiivi 89/48), vastaa lisäksi asiassa C-274/05, komissio vastaan Kreikka, 23.10.2008 annetussa tuomiossa (Kok. 2008, s. I-7969) esillä ollutta oikeudellista kysymystä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

4 Direktiivillä 92/51 perustetaan täydentävä ammatillisen koulutuksen tunnustamista koskeva yleinen järjestelmä, joka kattaa ne koulutusasteet, jotka jäivät direktiivillä 89/48 toteutetun alkuperäisen yleisen järjestelmän ulkopuolelle viimeksi mainitun direktiivin soveltuessa ainoastaan korkeampaan koulutukseen. Pääsääntönä voidaan todeta, että direktiivi 92/51 kattaa yhdestä kolmeen vuoden pituisen koulutuksen perusteella saadun ammattipätevyyden ja direktiivi 89/48 koskee ammattipätevyyttä, joka edellyttää vähintään kolmivuotisia opintoja.

5 Direktiivin 92/51 viidennessä perustelukappaleessa todetaan, että täydentävän yleisen järjestelmän täytyy perustua samoihin periaatteisiin ja sisältää soveltuvin osin samat säännöt kuin alkuperäinen yleinen järjestelmä.

6 Direktiivin 92/51 1 artiklan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ’tutkintotodistuksella’ koulutuksesta annettua yksittäistä asiakirjaa tai tällaisten asiakirjojen yhdistelmää:

– jonka jäsenvaltion lakien, asetusten tai hallinnollisten määräysten mukaisesti asetettu toimivaltainen viranomainen on antanut,

– jolla osoitetaan, että sen haltija on suorittanut:

i) muun kuin direktiivin 89/48/ETY 1 artiklan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetun, vähintään yksivuotisen tai vastaavan pituisen osa-aikaisen keskiasteen jälkeisen koulutuksen, johon pääsemiseksi yleensä vaaditaan yliopistoon tai muuhun korkeampaan koulutukseen pääsyn edellyttämä keskiasteen koulutus, ja tarvittaessa suorittanut kyseisten keskiasteen jälkeisten opintojen lisäksi vaadittavan ammattiin perehdyttävän koulutuksen,

ii) tai liitteessä C mainitun koulutuksen,

ja

– jolla osoitetaan, että sen haltijalla on ammattipätevyys ryhtyä harjoittamaan säänneltyä ammattia tai harjoittaa sitä kyseisessä jäsenvaltiossa,

edellyttäen, että koulutus, joka todistetaan tällä asiakirjalla, on suoritettu pääosin yhteisössä tai yhteisön ulkopuolella oppilaitoksissa, joissa annetaan jäsenvaltion lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaista koulutusta, tai että sen haltijalla on kolmen vuoden ammattikokemus, mistä on sen jäsenvaltion antama todistus, joka on tunnustanut kolmannen maan koulutuksesta antaman asiakirjan.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun tutkintotodistukseen rinnastetaan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antama koulutuksesta annettu yksittäinen asiakirja tai tällaisten asiakirjojen yhdistelmä, jos se on annettu yhteisössä suoritetusta koulutuksesta ja tuon jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on tunnustanut sen vastaavan tasoiseksi ja jos se antaa samat oikeudet ryhtyä harjoittamaan säänneltyä ammattia ja harjoittaa sitä tuossa jäsenvaltiossa.”

7 Direktiivin 92/51 liitteessä C olevassa 1 kohdassa, jonka otsikkona on ”Terveydenhuollon ja lastenhoidon avustavan henkilöstön koulutus”, luettelossa 1 artiklan a alakohdan ensimmäisen alakohdan toisen luetelmakohdan ii alakohdassa tarkoitetuista koulutusaloista, joilla on erikoisrakenne, Italian tasavaltaa koskevan otsikon alla olevassa toisessa luetelmakohdassa mainitaan optikon (”ottico”) koulutus.

8 Direktiivin 92/51 2 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tätä direktiiviä sovelletaan jokaiseen jäsenvaltion kansalaiseen, joka haluaa harjoittaa säänneltyä ammattia vastaanottavassa jäsenvaltiossa itsenäisenä ammatinharjoittajana tai palkatussa työssä.”

9 Direktiivin 92/51 3 artiklassa asetetaan yleinen velvollisuus tunnustaa toimivaltaisten tahojen muissa jäsenvaltioissa antamat tutkintotodistukset. Siinä säädetään, että vastaanottava jäsenvaltio, joka sääntelee ammatin harjoittamiseen ryhtymistä, ei saa puutteellisen pätevyyden perusteella kieltäytyä antamasta jäsenvaltion kansalaiselle lupaa ryhtyä harjoittamaan tätä ammattia muun muassa, jos hakijalla on tutkintotodistus, joka toisessa jäsenvaltiossa vaaditaan kyseisen ammatin harjoittamisen aloittamiseksi tuon jäsenvaltion alueella.

10 Direktiivin 92/51 4 artiklassa otetaan huomioon se, että saman säännellyn ammatin harjoittamiseen ryhtymiseksi edellytettyjen koulutusten välillä voi olla huomattavia eroja eri jäsenvaltioissa. Tässä säännöksessä mahdollistetaan se, että vastaanottava jäsenvaltio voi edellyttää, että hakija todistaa, että hänellä on ammattikokemusta tietyltä ajalta tai että hän suorittaa ”korvaavia toimenpiteitä” eli sopeutumisajan tai kelpoisuuskokeen, jos hakijan vetoaman koulutuksen ja sen koulutuksen, jota normaalisti edellytetään vastaanottavassa jäsenvaltiossa, keston tai sisällön välillä on huomattava ero.

Kansallinen säännöstö

11 Helleenien tasavalta on perustuslain 16 §:n nojalla varannut oikeuden tarjota yliopisto- ja korkeakouluopetusta yksinomaan julkisoikeudellisille oppilaitoksille.

12 Symvoulio tis Epikrateiasin (ylin hallintotuomioistuin) mukaan tämä säännös ei kuitenkaan tarkoita, että vain valtio voi tarjota opetusta. Vaikka perustuslaissa ei säädetä yksityisten oikeussubjektien oikeudesta perustaa ammattikoulutuslaitoksia, siinä ei kuitenkaan kielletä niitä perustamasta oppilaitoksia, joissa annetaan tämäntyyppistä koulutusta. Perustuslaissa on näin ollen annettu lainsäätäjän tehtäväksi ratkaista kysymys siitä, voivatko yksityiset oikeussubjektit perustaa tähän ryhmään kuuluvia laitoksia, jättämällä sille mahdollisuus sallia tai kieltää tällaisten laitosten perustaminen.

13 Kreikassa on lisäksi yksityisoikeudellisia ”vapaata opetusta antavia laitoksia” (Ergastiria Eleftheron Spoudon), joiden perustamisesta ja toiminnasta säädetään ammatillisesta koulutuksesta annettujen säännösten muuttamisesta ja täydentämisestä 9.10.1935 annetussa asetuksessa 9/1935 (FEK A’ 451) sekä erityisesti korkeakoulujen (AEI) ja teknisten oppilaitosten (TEI) opiskelijoiden siirtoja koskevista säännöksistä annetussa laissa 1966/1991 (FEK A’ 147/26.9.1991). Kreikan lainsäädännön nojalla nämä laitokset eivät ole oppilaitoksia eikä niissä voida antaa minkään tasoista tunnustettua ammatillista koulutusta. Niissä voidaan suorittaa opintoja, jotka osoittavilla todistuksilla ei ole mitään virallista arvoa.

14 Kreikassa optikon ammatti on säännelty ammatti. Presidentin asetuksen 83/1989 (FEK A’ 37/7.2.1989), jonka otsikkona on ”Sellaisten henkilöiden ammatilliset oikeudet, joilla on tutkintotodistus seuraavilta aloilta: – – e) teknisten oppilaitosten (TEI) terveyden- tai sosiaalihuoltoalan ammattikoulujen optiikan osasto”, ja optikon ammatin harjoittamisesta ja optisten laitteiden myyntipisteistä annetun lain 971/1979 (FEK A’ 223/22.9.1979) säännösten mukaan tähän ammattiin pääsyn edellytyksenä on teknisen oppilaitoksen ”optisen” osaston tutkintotodistus, eli direktiivissä 89/48 määritelty tutkintotodistus.

15 Direktiivi 92/51 saatettiin osaksi Kreikan oikeusjärjestystä ammatillisen koulutuksen tunnustamista koskevasta toisesta yleisestä järjestelmästä annetulla presidentin asetuksella 231/1998 (FEK A’ 178/29.7.1998).

16 Kyseisen presidentin asetuksen 13 §:n mukaan toimivaltainen viranomainen käsittelemään asianomaisten pyynnöt ja tekemään päätökset ammatillisen koulutuksen tunnustamisesta on se ministeriö, jolla on asiallinen toimivalta antaa lupa harjoittaa säänneltyä ammattia.

17 Kyseisen presidentin asetuksen 14 §:n 1 momentissa säädetään, että OEEK:n yhteyteen perustetaan Seatek. Viimeksi mainitun tehtävänä on käsitellä kunkin hakijan hakemus asiallisesti toimivaltaisen ministeriön selonteon perusteella ja ratkaista tälle ministeriölle osoitetulla päätöksellä kysymys siitä, täyttyvätkö edellytykset kyseisen koulutuksen vastaavuuden tunnustamiseksi ammatin harjoittamista varten. Tämä päätös sitoo toimivaltaista ministeriötä sen myöntäessä lupaa harjoittaa säänneltyä ammattia.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

18 Chatzithanasis suoritti lukuvuosina 1997/1998 ja 1998/1999 kaksivuotisen optiikan opintojakson, jonka järjestäjänä oli Istituto regionale di studi ottici e optometrici -niminen Vincissä sijaitseva oppilaitos, ja sai sitä koskevan tutkintotodistuksen. Tuo asiakirja oikeutti hänet harjoittamaan optikon ammattia Italiassa.

19 Lukuvuonna 1999/2000 Chatzithanasis suoritti lisäksi yksivuotisen optometrian opintojakson ja sai niistä saman oppilaitoksen antaman todistuksen.

20 Chatzithanasis ei suorittanut näitä kahta opintojaksoa Istituto regionale di studi ottici e optometrici -nimisen oppilaitoksen Vincissä sijaitsevissa toimitiloissa Italiassa vaan Kreikassa, Optometriki AE -nimisessä vapaita opintoja tarjoavassa laitoksessa, jonka kotipaikka on Metamorfosi.

21 Asianomainen siirtyi kuitenkin tämän jälkeen italialaisen oppilaitoksen toimitiloihin Italiaan, jossa hän suoritti 300 tuntia käsittävän syventävien opintojen jakson ja osallistui kokeisiin voidakseen saada luvan harjoittaa edellä mainittua optikon ammattia.

22 Chatzithanasis ei ole harjoittanut optikon ammattia Italiassa. Koska hän halusi harjoittaa tätä ammattia Kreikassa, hän esitti 22.2.2002 terveys- ja sosiaalihuoltoministerille hänelle myönnetyn italialaisen optikon tutkintotodistuksen vastaavuuden tunnustamista koskevan hakemuksen.

23 Kyseinen ministeriö laati selonteon, jossa se hyväksyi Chatzithanasisin hakemuksen, mutta asetti ehdoksi korvaavat toimenpiteet sillä perusteella, että Kreikassa ja Italiassa annettavien optikon koulutusten välillä oli huomattavia eroja. Ministeriö toimitti selontekonsa yhdessä Chatzithanasisin esittämää hakemusta koskevan hakemusaineiston kanssa OEEK:lle.

24 Seatek teki OEEK:n yhteydessä 23.4.2003 päätöksen nro 16, jolla hylättiin Chatzithanasisin hakemus. Hylkääminen perusteltiin pääasiallisesti sillä, että tutkintotodistus, johon hakemus perustuu, on myönnetty sellaisten opintojen perusteella, jotka on suoritettu pääosin sellaisessa vapaata opetusta antavassa laitoksessa, jonka toimipaikka on Kreikassa ja jota ei ole tunnustettu oppilaitokseksi Kreikan lainsäädännössä.

25 Chatzithanasis vaati 5.2.2004 Symvoulio tis Epikrateiasille tekemässään valituksessa Seatekin kyseisen päätöksen kumoamista.

26 Symvoulio tis Epikrateiasin tuomareiden enemmistön mukaan direktiivissä 92/51 tutkintojen tunnustamiselle asetetut edellytykset täyttyvät esillä olevassa asiassa ja Seatek ei voinut perustellusti hylätä Chatzithanasisin hakemusta, vaan riittävää oli määrätä velvollisuudesta suorittaa korvaavia toimenpiteitä.

27 Sitä vastoin tuomareiden vähemmistön mukaan asiassa on yhtäältä epäselvyyttä siitä, voidaanko Chatzithanasisin tutkintotodistuksen katsoa olevan direktiivin 92/51 1 artiklan a alakohdassa tarkoitettu ”tutkintotodistus”, ja toisaalta he toteavat, että koska EY 149 ja EY 150 artiklan mukaan opetuksen sisältö ja koulutus- ja ammattikoulutusjärjestelmän järjestäminen kuuluvat jäsenvaltioiden yksinomaiseen toimivaltaan, Helleenien tasavallalla ei ole velvollisuutta tunnustaa vapaata opetusta antavissa laitoksissa, joita ei ole virallisesti tunnustettu, suoritettujen opintojen perusteella myönnettyjä todistuksia.

28 Näissä olosuhteissa Symvoulio tis Epikrateias päätti lykätä ratkaisun antamista ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Kun jonkin jäsenvaltion kansalainen vetoaa todistukseen, joka hänen mielestään kuuluu – – direktiivin 92/51 – – soveltamisalaan, ja pyytää vastaanottavan jäsenvaltion viranomaisilta lupaa ryhtyä harjoittamaan tai harjoittaa tuossa valtiossa säänneltyä ammattitoimintaa, onko näillä viranomaisilla direktiivin 92/51 1, 2, 3 ja 4 artiklan säännösten nojalla, tulkittuina [EY] 149 ja [EY] 150 artiklan valossa, oikeus hylätä asianomaisen hakemus (ja näin ollen estää täysin häntä ryhtymästä harjoittamaan tai harjoittamasta kyseistä ammattia vastaanottavassa jäsenvaltiossa) pelkästään sillä perusteella, että riidanalaisen todistuksen ovat tosin myöntäneet lähtöjäsenvaltion toimivaltaiset tahot, mutta todistus on myönnetty sellaisten opintojen perusteella, jotka on suoritettu pääosin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sellaisessa laitoksessa, joka toimii vapaasti vastaanottavassa jäsenvaltiossa mutta jota jäsenvaltion lainsäädännössä olevan yleisen säännöksen mukaan ei tunnusteta oppilaitokseksi?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

29 Kansallinen tuomioistuin pyrkii kysymyksellään selvittämään pääasiallisesti, onko vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla direktiivin 92/51 3 artiklan nojalla, jollei tämän direktiivin 4 artiklan soveltamisesta muuta johdu, velvollisuus tunnustaa toimivaltaisen tahon toisessa jäsenvaltiossa myöntämä tutkintotodistus, kun tämä tutkintotodistus on annettu koulutuksesta, joka on hankittu kokonaan tai osittain vastaanottavassa jäsenvaltiossa sijaitsevassa laitoksessa, jota ei viimeksi mainitun valtion lainsäädännön mukaan tunnusteta oppilaitokseksi.

30 Tämän osalta on todettava, että oikeuskäytännössä on katsottu direktiivin 89/48 osalta yhtäältä, että siihen ei sisälly mitään rajoitusta, joka koskisi jäsenvaltiota, jossa hakijan on täytynyt hankkia ammattipätevyytensä, ja toisaalta, että pelkästään toimivaltaisten tahojen, jotka antavat tutkintotodistukset, jotka antavat tällaisen oikeuden alkaa harjoittaa säänneltyä ammattia, asiana on tarkastaa oman ammatillista koulutusta koskevan järjestelmänsä säädösten perusteella, täyttyvätkö tutkintotodistusten antamisen edellytykset ja erityisesti sitä oppilaitosta, jossa tutkintotodistuksen haltija on suorittanut koulutuksensa, koskevat edellytykset (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Kreikka, tuomio 23.10.2008, 28, 31 ja 32 kohta).

31 Oikeuskäytännöstä käy lisäksi ilmi, että tällä tulkinnalla direktiivistä 89/48 ei saateta kyseenalaiseksi Kreikan vastuuta koulutusjärjestelmänsä sisällöstä ja järjestämisestä, koska kyseinen tutkintotodistus ei kuulu direktiivin 89/48 yhteydessä Kreikan koulutusjärjestelmään vaan sen jäsenvaltion koulutusjärjestelmään, jonka toimivaltainen taho on antanut tämän tutkintotodistuksen. Näin ollen viimeksi mainitun toimivaltaisen tahon tehtävänä on näiden koulutusten laadun varmistaminen (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Kreikka, tuomio 23.10.2008, 36 ja 40 kohta).

32 Lisäksi oikeuskäytännössä on katsottu, että se, että jäsenvaltion kansalainen, joka haluaa harjoittaa säänneltyä ammattia, päättää ryhtyä harjoittamaan tätä ammattia valitsemassaan jäsenvaltiossa, ei voi itsessään olla direktiivillä 89/48 käyttöön otetun tunnustamista koskevan yleisen järjestelmän väärinkäyttöä ja että jäsenvaltion kansalaisen oikeus valita jäsenvaltio, jossa hän haluaa hankkia ammattipätevyytensä, sisältyy EY:n perustamissopimuksessa taattujen perusvapauksien käyttöön yhtenäismarkkinoilla (ks. asia C-286/06, komissio v. Espanja, tuomio 23.10.2008, Kok. 2008, s. I-8025, 72 kohta).

33 Koska direktiivin 92/51 asian kannalta merkitykselliset säännökset ovat pääasiallisesti samat kuin direktiivin 89/48 vastaavat säännökset ja koska direktiivin 92/51 viidennen perustelukappaleen mukaan tuolla direktiivillä perustettu täydentävä järjestelmä perustuu nimenomaisesti samoihin periaatteisiin ja sisältää soveltuvin osin samat säännöt kuin direktiivillä 89/48 perustettu alkuperäinen yleinen järjestelmä, samat päätelmät pätevät myös direktiivin 92/51 osalta.

34 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella esitettyyn ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivin 92/51 1 artiklan a alakohtaa sekä 3 ja 4 artiklaa on tulkittava siten, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on direktiivin 92/51 3 artiklan nojalla, jollei tämän direktiivin 4 artiklan soveltamisesta muuta johdu, velvollisuus tunnustaa toimivaltaisen tahon toisessa jäsenvaltiossa antama tutkintotodistus, vaikka tämä tutkintotodistus on annettu koulutuksesta, joka on hankittu kokonaan tai osittain vastaanottavassa jäsenvaltiossa sijaitsevassa laitoksessa, jota ei tämän viimeksi mainitun valtion lainsäädännön mukaan tunnusteta oppilaitokseksi.

Oikeudenkäyntikulut

35 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Direktiiviä 89/48/ETY täydentävästä ammatillisen koulutuksen tunnustamista koskevasta toisesta yleisestä järjestelmästä 18.6.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/51/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 14.5.2001 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/19/EY, 1 artiklan a alakohtaa sekä 3 ja 4 artiklaa on tulkittava siten, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on kyseisen direktiivin 3 artiklan nojalla, jollei saman direktiivin 4 artiklan soveltamisesta muuta johdu, velvollisuus tunnustaa toimivaltaisen viranomaisen toisessa jäsenvaltiossa antama tutkintotodistus, kun tämä tutkintotodistus on annettu koulutuksesta, joka on hankittu kokonaan tai osittain vastaanottavassa jäsenvaltiossa sijaitsevassa laitoksessa, jota ei tämän viimeksi mainitun valtion lainsäädännön mukaan tunnusteta oppilaitokseksi.

Allekirjoitukset